

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. B. i H. B.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

W wypadku powołania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a taką przesłankę powołał skarżący, powinnością skarżącego było sformułowanie zagadnienia prawnego oraz przedstawienie wyczerpującej argumentacji prawnej wskazującej na istnienie tej przesłanki (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącego dwa zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał, że mają one poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy oraz, że ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestii związku przyczynowego pomiędzy ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania i obniżeniem wartości nieruchomości będącego m.in. następstwem ograniczeń przewidzianych w treści aktu ustanawiającego ten obszar, Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r., II CSK 546/08, nie publ., z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/09, nie publ., z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, nie publ., z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09, nie publ. i z dnia 9 kwietnia 2010 r., III CZP 17/10, nie publ.), przy czym skarżący pomija wypowiedzi Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniach wyroków dotyczących skarżącego, z dnia 24 listopada 2016 r. II CSK 100/16 i II CSK 113/16, a także z dnia 15 grudnia 2016 r. II CSK 151/15.

Nie ma także podstaw, by drugiemu zagadnieniu przypisać cechę istotności. Nie może budzić bowiem wątpliwości, że sporządzenie przez biegłego w postępowaniu sądowym opinii dotyczącej wartości nieruchomości lub wartości nieruchomości po uwzględnieniu ograniczeń wynikających z ustanowienia obszaru

ograniczonego użytkowania jest operatem szacunkowym w rozumieniu art. 156 i 157 u.g.n. i co do zasady może podlegać sprawdzeniu przez organizację zawodową rzeczoznawców. Jednakże w pierwszej kolejności opinia ta, jako dowód w sprawie, podlega ocenie sądu i do sądu należy decyzja, czy zachodzą przesłanki do złożenia wniosku o ocenę jej prawidłowości na podstawie art. 157 ust. 3 u.g.n., a zwłaszcza czy dowody zaoferowane przez stronę kwestionującą opinię lub twierdzenia strony czynią wnioski z niej wynikające wątpliwymi. Dodać przy tym należy, że analogiczne wątpliwości skarżącego rozstrzygnął już Sąd Najwyższy w wyżej powołanej sprawie II CSK 100/16.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).